

Csontos János

Tavaszi töredékek

Nincs más élményünk, mint az idő.
Mozgóképként nem túl érdekes,
idézetnek avas és reves –
csak ami kimerevíthető,
érdemesül az emlékezésre:
megmentett szó, fotográfia.
Vélünk kell majd sírba szállnia,
amit föl nem vetítünk az égre.

*

A mondatokhoz folyvást visszatáncolsz,
mert annyiszor megcsaltak a szavak,
a metaforák némán bomlanak,
s a csatornákon velük együtt átfolysz.

*

Ha nem volnál, minden így történik,
vagy ha mégsem, nem jajong az ég.
Tán nem minden jelenet fut végig –
elenyésző hibaszázalék.
Talán más a bűn s gyönyör aránya,
elmozdul az eszmény és divat,
más pályát fut más fia s leánya,
s rejtélyes hiány után kutat.
Nem tűnsz fel a csekély változásban,
végtelenben csöpp időszilánk,
s ha nem tudtál megmerülni másban,
elsikkad, hogy eltűnt egy világ.

*

Röghözkötött épület vagyok,
kiszolgáltatva az építésznek,
laikusok mustrálgatva néznek,

csócsálgatnak folyóiratok,
környezetbe ágyaztak be, csakhogy
folyton változó a környezet,
a korszellem tévútra vezet,
körülottem történelem csapkod,
homlokzatom időfüggő cégér,
odabenn a gyarló funkció,
elhalványul minden akció,
s magam leszek az öncélú végcél.

*

A teremtéshez kell a nyugalom,
mi megágyaz a tűnő katarzisznak,
mely homogén időn repedést vizslat,
és járna szem-nem-látta utakon.
A romboláshoz nem kell, csak rutin,
mert csúfolhatják bár forradalomnak,
a genezisre nem jut szabad szombat,
s a naptárban sem finomul a kín.

*

Szeretteim, szerelmeim
sistergő plázson ott fekszenek,
íriszükön múlt idő reszket,
mint csataterék halmain
hevernek el a balga hősök,
élőnek, holtnak balekok,
s az amnéziás tavaszok
úgy dagadoznak, mint a hörcsög.

*

A szökőkútban lázas szeretők,
fehéreneműk a lépcsőfokokon,

a szenvedélyben mindkettő rokon
egy közelgő vérfertőzés előtt.
Ha nem kívánt az áldott állapot,
angyalcsinálók űzik az ipart,
a szűz szárnyacska tavaszra kihajt,
s a menny kárpitja lassan ázalog.

*

Hát itt a május. Már nem is reméltem.
A levegő oly édes, illatos,
tapiskolok a verőfény-reményben,
a télre adott válasz csattanós,
a kételyek ormáról szétttekintve
a lenti lapály is érdelemleges,
hisz előttünk az élet annyi kincse...
S most az se baj, hogy mind ideiglenes.

*

Ím, elpattant a célszalag,
a hajrá szép emlék marad –
de holnapig új nap forog:
mint légy saját utókorod?
Mivégre, mondd, a diadal,
ha méltatlan a hivatal?
S mit ér a busás nyereség,
ha kódolva a vereség?
Most ünnepeled, ez így helyes –
a lélek még nem sebhelyes,
csak később jó száz bűsz elem...
De volt egyszer egy győzelem.